

РЕШЕНИЕ

№ 21064

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 26.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4996** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Подаде на е жалба от В. А. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], етаж 4, апартамент 7, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ 1178 от 20 април 2024 година, издадена от младши автоконтрольор, 03-та група, 02-ри сектор, ОПП - СДВР. Със заповедта, на основание чл. 171, т. 1, б. б от ЗДВП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят твърди, че е приложената мярка е незаконосъобразна. Заявява, че никога не е употребяван наркотични вещества и че тестът е дал фалшиво положителен резултат за употреба на наркотични вещества. В тази връзка обръща внимание, че приема лекарство съдържащо метформин, за което е съобщил на проверяващите, които не са реагирани и не са отразили заявеното от него в документите. Отрича да употребява наркотични вещества, обръща внимание, че и до момента не е готова пробата му за наркотици, а тази за алкохол е отрицателна. Счита, че не е бил под въздействие наркотични вещества към момента на управление на автомобила. Иска отмяна издадената заповед и претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез своя процесуален представител поддържа жалбата и иска отмяна на наложената мярка по изложените съображения в нея. Той изразява и лично становище, в което потвърждава, че е приемал медикамент за

отслабване и че не е очаквал да има подобни проблеми. Заявява, че има нужда от свидетелството си за управление на МПС, тъй като работи в голяма транспортна фирма.

Ответникът, редовно призована, не изпраща представител и не се явява. Не е изрази становище. В писмото, с което е изпратена преписката е направено бланкетно възражение з прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери за установено следното: Срещу жалбоподателя е издаден акт за установяване на административно нарушение номер GA1156464 от 20 април 2024 година, в който се сочи, че на 20 април 2024 година в 00 часа и 55 минути в [населено място], по [улица]от [улица]към [улица]жалбоподателят е управлявал лек автомобил с регистрационен номер СВ 2609 НТ и при проверка се установило, че управлява под въздействие на наркотични вещества или техния аналози. Проверката била извършена с техническо средство DRUG TEST 5000, с фабричен номер ARNE 0069, проба номер 138 в 01:37 часа от 20 април 24-та година. Пробата отчела положителен резултат за кокаин. Водачът бил уведомен за започване на административно производство и бил издаден талон за медицинско изследване номер 264377 от 20 април 24 г. Нарушението е квалифицирано по член 5, алинея 3, точка 1, предложение 2 от ЗДВП.

Актът е връчен на жалбоподателя на датата на съставянето му. Въз основа на него е издадена обжалваната заповед за принудителна административна мярка, в която е описана подобна обстановка а именно, сочи се, че в акт номер GA1156464 от 20 април 2024 година е установено, че жалбоподателят е управлявал BMW 320d на 20 април 2024 година под въздействие на наркотични вещества или техни аналози, за което му се налага принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена на датата на установяване на нарушението.

Приложен е и резултатът от теста за наркотици с техническо средство, видно от който той е дал положителна проба за кокаин на 20 април 24 година. По делото е приложен и талон за медицинско изследване номер 2643771, видно от който на 20 април 2024 година в 00 часа и 50 минути жалбоподателят е насочен за проба във МБАЛ ВМА. Към момента на разглеждане на делото от съда не е представен резултат от медицинското изследване на кръвта.

Доказателствата по делото са непротиворечиви и взаимно допълващи се.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в

чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. От представените по делото Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. се установява компетентността на Б. М. – мл. автоконтрольор при 03-та Група, 02-ри Сектор на ОПП-СДВР да издава заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт/ИАА/ - заповед за прилагане на принудителна административна мярка. Като правно основание за издаването ѝ се сочи разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП

За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че жалбоподателят в качеството си на водач на МПС и собственик на автомобила е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, посочена като основание за издаване на ЗППАМ, предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В обжалваната по настоящото дело заповед ясно са описани както фактите, така и естеството на наложената мярка. ЗППАМ препраща към издадения АУАН. В двата документи са описани констатациите на административния орган, които съответстват на посоченото нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Посочените факти се установяват на база представените по делото писмени документи - АУАН, разпечатка от тест за наркотици, талон за медицинско изследване и ЗППАМ. Не са представени доказателства, които да оборват фактите, описани в тези документи. Те установяват предпоставките за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП .

Неоснователни са изложените в жалбата съображения. Жалбоподателят твърди, че никога не е употребяван наркотични вещества и че тестът е дал фалшиво положителен резултат за употреба на наркотични вещества. Към момента тези негови твърдения се опровергават от резултатите от теста за наркотици. По делото се обжалва ЗППАМ. Прилагането на мярката е императивно уредено в закона - чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, като целите на мерките следват от самия закон - за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Ясно е, че проверката за алкохол и наркотици се извършва при съмнения за шофиране след употреба на алкохол или наркотици, както и че съществува задължение на водачите да се подложат на изследване за употребата им. При положителна проба за наркотици законът императивно предвижда мерки за прекратяване на нарушението, чрез отнемане на СУМПС на водача. Т.е. за да се мотивира акта е достатъчно да се опишат фактите на установеното нарушение, правното основание и прилаганата мярка. В случая това е изпълнено. Ако медицинското изследване на кръвта на водача даде отрицателен резултат за наркотици, това изследване е с приоритет пред показанията на техническото средство. В случая, обаче по делото не е наличен такъв документ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 78 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], етаж 4, апартамент 7, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ 1178 от 20 април 2024 година, издадена от младши автоконтрольор 03-та група, 02-ри сектор, ОПП - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

Съдия:

